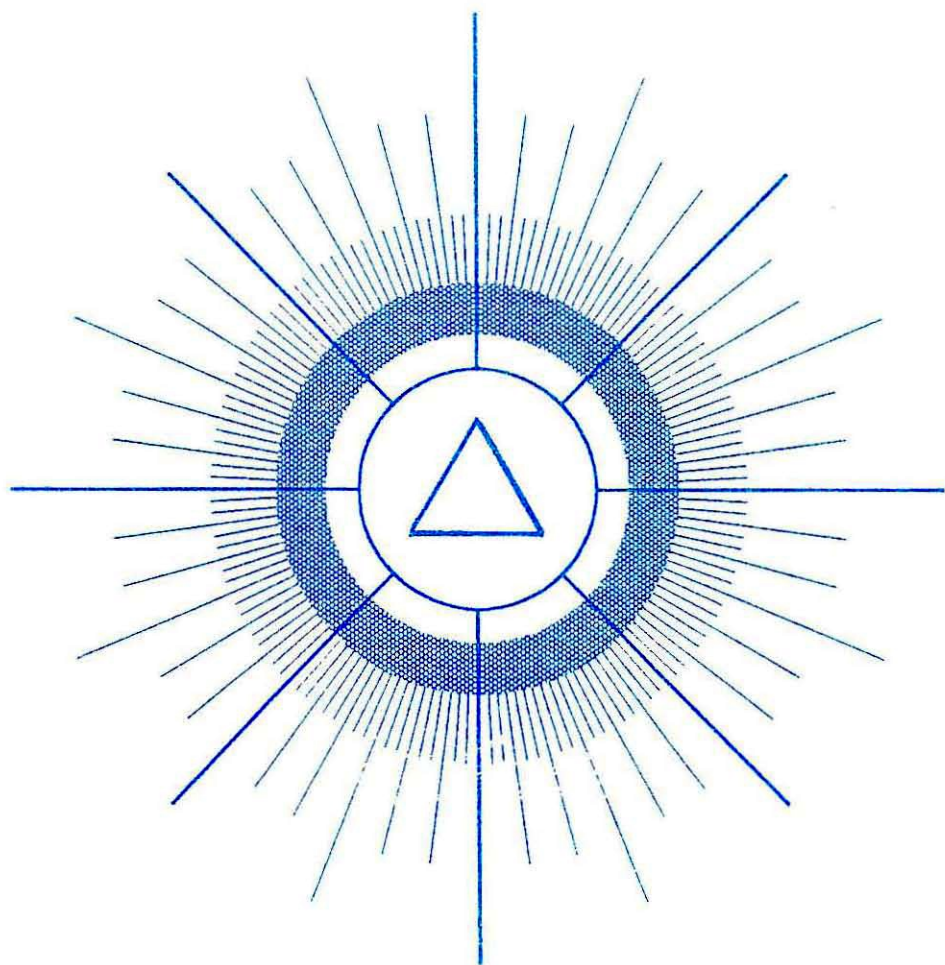

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Bůh, duch, duše, Svatý duch-----	4
2. Aura lidského těla-----	11
3. Energetická centra, čakry-----	18
4. Atmosférické kruhy a sféry kolem Země-----	25

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

„... oči lásky vidí nově,
že vše, co sníh a vítr žene
má k tobě dveře otevřené,
když neláskou se chvěje zem.“

Anděla Janoušková: „Modlitby“

Bůh, duch, duše a Svatý duch.

Často hovoříme o Bohu, duchu a duši, ale málo přemýšlíme o jejich pravé podstatě a působení. Stejně je tomu s pojmem Svatý duch. Domníváme se, že Svatý duch je Bůh, protože konfesijní kruhy tento pojem nevysvětlují. Naopak i ony samy používají v modlitbách a v rozhovorech s věřícími pravdě se vymykající názvy a přívlastky.

„Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého!“ Otec je Bůh, Syn je Kristus a Svatý duch je celek vysokých duchovních bytostí, tvořících most mezi člověkem, Bohem, Kristem, matkou Marií. Kristus není Bůh, nýbrž Syn Boží, matka Maria není matka Boží, nýbrž matka Ježíšova. Bůh nemá matku. Svatý duch jsou, jak již bylo řečeno, vysoké duchovní osobnosti, lidé je nazývají anděly, které přenášejí prosby člověka o pomoc a milost k Bohu, Kristovi, matce Marii a poskytnutou pomoc opět k člověku zpět. Přímé setkání člověka s Božstvím není možné, protože energetické vibrace vysokých duchovních osobností jsou pro pozemského člověka (v celém univerzu patří země mezi duchovně nejnižší vyvinuté planety) neúnosné. I při božských mediálních zjeveních nehovoří Bůh, Kristus k lidstvu přímo, nýbrž přes vysokého anděla.

Od prvních počátků rozvíjejícího se lidského myšlení provází člověka, bez rozdílu rasy, inteligence a společenské kultury, otázka: Existuje Bůh? Kdo je Bůh?

Četné filozofické a náboženské prameny charakterisují Boha jako osobnost s nejvyšší inteligencí. Kladu důraz na slovo osobnost. Osobnost je však spojení ducha a hmoty. Hmota podléhá změně. Bůh je neproměnlivý, duch, síla bez začátku a konce, příčina a důsledek v jednom, nositel nesmírné tvůrčí potence a všemu nadřazené inteligence. Hledáme-li podstatu a příčinu života, podstatu všeho, co není člověk schopen nejen stvořit, ale i pochopit, dojdeme k neznámé tvůrčí síle, k Bohu.

Inteligence Boha se odráží v Jeho tvoření, tak jako se schopnost umělce odráží v jeho díle. Božská stvoření jsou nositeli božského světla, ale nejsou Bohem samým, tak jako umělecké dílo není

umělcem, nýbrž obrazem jeho schopností a intuice. Intelligence člověka je projevem jeho ducha. Intelligence a hmotné tělo nejsou na sobě závislé. Tělo je schopné života i bez intelligence. Rostliny např. mají vlastní organické tělo, ale nejsou schopny myšlení. Tvořivá intelligence myšlení a z něho rezultujících činů je možná jen ve spojitosti s duchem. Instinkt je sice druhem intelligence, ale bez schopnosti uvažovat a kombinovat. U člověka se tyto složky doplňují. Lidské instinkty však stále více zakrňují, protože se lidstvo vzdaluje od přírody a poznání dimenzí tvořivého ducha.

Většina lidí není schopna na úrovni svého současného duchovního vývojového stadia pochopit podstatu božské tvorby. Věda jim sice do určité míry pomáhá, ale jen v omezené míře, protože sama není schopna překročit hranice rozumového smyslového vnímání a prorazit bariéru rozumové logiky, blokující činnost ducha. Lze říci, že rozum omezuje rozvoj duchovního růstu a slouží k zušlechťování hmoty. Mezi hmotou a duchem stojí fluidum, jemná éterická substance, zahalující fyzické tělo (aura), která mu umožňuje spojení s duchem. Hmota je s původní prahmotou identická ve dvou základních vlastnostech: v síle a v pohybu. Její ostatní vlastnosti jsou modifikace, vycházející ze životních podmínek a forem.

Bůh není hmota, není osobnost a tělo. Boha nelze vidět a hmatat, pouze vnitřně vnímat a cítit. Schopnost vnitřního probuzení a poznání sounáležitosti s Bohem, naším Stvořitelem, nevychází z náboženských představ a výchovy. Je zrcadlením dosaženého duchovního vývojového stupně každého jednotlivce. Působení a existenci Boha lze poznávat se stoupajícím morálním růstem člověka, se stoupající snahou odpoutat se od pozemských faktorů k intuitivnímu porozumění a pochopení životních dějů na všech vývojových stupních života. Poznání sounáležitosti člověka s životem univerza, počínaje od elementárních životních projevů, je možné pouze na základě rozvoje ducha, na základě vnitřního vnímání, neomezovaného rozumovým potenciálem. Člověk nevěří na Boha, protože ho nevidí. Současně však je závislý na Jeho působení, které je podstatou každé vteřiny životního dění kosmu.

Nepoznala jsem člověka, který by nevěřil v existenci elektřiny. Tak jako nevidíme Boha, jehož působení, jak bylo řečeno, udržuje veškeren život, nevidíme ani sílu, elektřinu. Jsme schopni vnímat jen její působení a přesto jsme přesvědčeni, že elektřina existuje.

Působení Boha přijímáme jako samozřejmost, ale pochybujeme o jeho existenci. Mylnými konfesionálními doktrínami, sloužícími k udržení moci, doktrínami, které mnohdy postrádají logiku a přesvědčivost, vznikl chaos v čistém, jednoduchém podání a pochopení Božích pravd.

Ponořme se jednou do nitra přírody, pozorujme pořádek, rozmanitost, účelnost a dokonalost jejích životních forem, vzájemnou sounáležitost a závislost jednotlivých životních faktorů. Kdo to všechno řídí, odkud vychází evoluční síla a růst ? Vývoj ? Ano, vývoj je nepřetržitým proudem působení životní síly, umožňující růst. Ale z čeho nebo z koho vychází tato síla ? Od Stvořitele, alfy a omegy všeho bytí, na jehož existenci nevěříme. Působení Božské životní síly přijímáme bez díky jako samozřejmou složku života a její pramen, Boha, považujeme za mytický pozůstatek vyprávění našich předků.

Poznání Boha znamená pro člověka návrat k jeho božskému původu, uvolnění se z nadvlády rozumového vnímání. Všechno, čeho se člověk musí vzdát, znamená v lidském pojetí oběť. Všechno, co musí uvolnit, mu způsobuje bolest odloučení. Ať jsou to materiální hodnoty, lidské vztahy, změny návyků a dosavadních názorů, které zakořeněny v duši brání změně naší životní a myšlenkové struktury, vše si musíme podrobit rozhodným „já chci“. Chci poznat Tvůrce všeho bytí, sílu, jejíž nepředstavitelná intenzita objímá, vede a udržuje zákonitosti a život kosmu. Cílem každého pozemského života by měla být snaha: „Otče, pomoz mi, chci Ti přijít blíž!“

Duše není uzavřena v těle. Vyzařuje navenek a tvoří obal ducha, jemuž umožňuje inkarnaci na hmotné zemi. Konzistence fyzického těla je ve své strukturální podstatě příliš hrubá pro zjemnělé vibrace ducha. Duch zůstává dynamikou duše. Duch a duše nejsou na nic vázány. Jsou jednotkou v celku a současně celkem. Nemají v těle určité místo, ale zdržují se u geniálních jedinců, kteří hodně přemýšlí, především v hlavě. U lidí se zdůrazněným citovým vnitřním životem, jejichž pozemská existence se vyznačuje charismatickou činností, mají sídlo v srdeční oblasti. Lze říci, že sídlo duše se nalézá především v orgánech, které slouží intelektuální a morální aktivitě člověka. Duše je zrcadlem citového

života, nadání, schopností, charakteristických znaků osobnosti. Po smrti si zachovává dále svoji individualitu. Smrtí zaniká pouze hmotné tělo. Oddělení duše od fyzického těla probíhá bezbolestně, pomalu, jako uhasínající plamen, když v lampě dochází olej. Ve skutečnosti neexistuje hranice mezi životem a smrtí. Smrtná agonie je bojem těla bez duše. Z pozemského života si duše odnáší vzpomínky a touhu po cílevědomějším, lepším životě, protože čím je čistší, tím více si je vědoma méněcennosti toho, co opouští a krásy dimenzí, do nichž se vrací.

Při návratu do nadsvětí přichází duše do nadzemské sféry, adekvátní jejímu vývoji. Duše člověka, který nevěřil na posmrtný život, je po určitou dobu zmatena a mnohdy se vrací na zem. Trpí nevšímavostí jí dříve blízkých lidí a někdy se usazuje v otevřené ušce člověka. Tím dochází k duševním onemocněním, až k schizofrenii. Duše nemocných, kteří prošli před smrtí terapeutickým léčením pomocí chemických prostředků a léků, je po smrti většinou uvedena do ozdravujícího spánku, který pročistuje její fluidální strukturu. Jsou-li vracející se duše zatíženy nedobрым životem a činy, je jejich lítost veliká. Ale i největší zločinec není zatracen. Prochází sférami a učebními procesy, které nejsou lehké. Veden nesčetnými duchovními pomocníky dospěje však i on jednou k poznání svých chyb a k touze je napravit. Tím se mu otevírá možnost duchovního vzestupu, provázená obšťastněním a mírem. Nebojte se smrti! Bůh je láska a láska neztrácuje. Co však člověk zasil, to musí sklidit.

Duch je nesmrtný, absolutní ve svém působení a nedělitelný. Jeden a tentýž duch nemůže působit ve dvou osobnostech. Ve své jedinečnosti zůstává stejný u dítěte tak jako u dospělého člověka. Duch nestárne. Vývojově však může stát duch malého dítěte výše než duch otce nebo matky. Rodiče poskytují svým dětem jen hmotnou podstatu, tělo, kterému umožňují materiálním zabezpečením život na zemi. Ale duch dítěte zůstává jeho jedinečným vlastnictvím. Proto může mít např. zabeďněný otec geniální dítě nebo naopak. Vyskytují-li se v rodině tzv. dědičné choroby, leží jejich podstata v karmickém zákoně. Rodina je většinou tvořena jedinci, vykazujícími určité podobnosti a společná provinění v minulých životech, která musí být společně odčiněna. Z podobných příčin dochází i ke zrození dvojčat, která jsou

inkarnačním spojením buď si sympatických nebo méně sympatických duchovních bytostí, což se přenáší i do života, kde má být dosaženo vzájemné harmonie a společného vyrovnání dřívějších provinění.

Rozumová aktivita člověka zabraňuje rozpětí ducha, staví bariéry v poznávání jeho dimenzí a možností, které jsou nesmírné. Bylo vypočítáno, že lidský duch vlastní takové množství energie, které by bylo schopné v případě uvolnění jeho nukleárního potenciálu zničit celé město. Lidstvo si není gigantických sil svého ducha vědomo, protože tyto poznatky patří do oblasti mimo dosah rozumového chápání. Inteligence je projevem ducha, ne duch sám.

Často jsem byla konfrontována s otázkou, zda se duch, který ožívuje v současné inkarnaci tělo muže, může příště inkarnovat v těle ženy. Ano. Rozhodující jsou životní zkoušky, které má inkarnovaná duše v daném životě zvládnout. Náš původ je duchovního rázu a duchovní bytosti nemají pohlaví.

Tím, že jeden a tentýž duch prochází různými inkarnacemi, zůstávají v duši vzpomínky, které se mohou v příštích životech projevit. Do určité míry může v tomto smyslu ovlivňovat duch i tělesné formy nově inkarnovaného člověka, který vykazuje hlavně v obličeji podobnost s tělem svého minulého života. Moudré je staré přísloví, že oči jsou zrcadlem duše! Duch uchovává zkušenosti a poznatky dřívějších životů, které se u člověka projevují sklony a nadáním.

Lidský duch touží po návratu ke svému Stvořiteli a s každým novým životem, který probíhá v rámci božské zákonitosti, je tomuto cíli o krok blíže, pokud mu člověk ponechá volnost k procitnutí. K tomu přispívá morální čistota člověka, jeho poměr ke společníkům, myšlenková a citová kontrola, víra, láska, porozumění a snaha přijít Tvůrci blíž. Aura duchovně čistého člověka je elektrickým polem, které se jasnovídcům projevuje jako světelná koule, v níž se manifestuje čistá energie trojice „Otec, Syn a Duch svatý“. Kristus s pomocí Svatého ducha je vůdcem lidstva k Bohu. „Nikdo nepřijde k Otci, jen skrze mne!“ Aspekty této trojice působí jako oduševňující síla všeho života. Duše lidí, zvířat, rostlin, minerálů, planet a galaxií tvoří společný univerzální proud. Materiální těla jsou prostoupena těly duchovními a oživena jako výraz

tvorivé intelligence Všemocného. Mezi člověkem, rostlinami, zvířaty, minerály, planetami, galaxiemi a vším, co se na nich odehrává, dochází k neustálé energetické výměně.

K uskutečňování a dodržování Boží zákonitosti, která zajišťuje životní realitu a její podmínky, slouží Boží pomocníci, celek vysokých andělů, nazývaný Svatý duch.

Tyto duchovní bytosti provázejí každého z nás po celý pozemský život. Jejich pomoc se uskutečňuje v každé životní oblasti a situaci. Jsou ochránci, zachránci, těšitelé a pomocníci při smrti i zrození. Připravují lidstvo na cestu návratu k Bohu, přinášejí mu božská poselství a duchovní pravdy, nezkreslené konfesionálními doktrinami. Ve spánku, v tvrdém boji denního života, v bolesti, v radosti jsou stále s námi. Zachycují naše prosby o pomoc, naše volání k Bohu, které buď sami plní nebo je předkládají Kristu a Bohu.

Jejich láska a porozumění pro lidské slabosti nemá mezí. Vzpomínám si na vyprávění svého známého, dřívějšího alkoholika, který ve svých nejtěžších životních chvílích vedle sebe pozoroval průsvitnou postavu, která mu s láskou pomáhala vstát při každém upadnutí, i když se ostatní s ošklivostí od něho odvraceli. Kdykoliv prosil tuto bytost o pomoc, stála vedle něho, posilovala ho, až se mu podařilo své pijáctví zvládnout.

I lidé, kteří nejsou otevření víře ve vyšší duchovní hodnoty, nezůstávají sami. Láska Boha a jeho poslů je zde pro všechny. Ráda bych ještě uvedla vyprávění jedné zdravotní sestry. Pomohlo mně často v životě splnit daný úkol, i když byl pro mě sebeodpornější:

„Pracovala jsem v nemocnici na kožním oddělení, na stanici s pohlavně nemocnými. Nesčíselněkrát jsem musela přemáhat svůj odpor při službě pacientům. V jednom zvlášť těžkém okamžiku, kdy jsem se téměř dusila ošklivostí, nemohla jsem dál. Odvrátila jsem se a chtěla jsem odejít z nemocničního pokoje s rozhodnutím, že kvituji svoji službu. U dveří jsem se ještě obrátila a viděla jsem u mého pacienta stát nádhernou zářící postavu, která ho omývala a láskyplně ošetřovala. Zvedla hlavu a usmála se na mne. Tento úsměv a tento pohled nezapomenu do své smrti. Pocítila jsem příliv nesmírné lásky. Vrátila jsem se a od té doby jsem pomáhala nemocným, i když byl jejich stav sebeodpornější, s radostí. Můj

život se změnil. Jsem šťastná a nic není pro mě obtížné, mohu-li pomoci některému z mých bližních.“

Tento případ je důkazem pro člověka často nepochopitelné lásky a pomoci andělů. Jak vysoká musí být láska Tvůrce, kterému lidstvo zazlívá a přisuzuje všechny nedobré činy, které samo zavinilo. Láska nezná „oko za oko, zub za zub“. Láska pomáhá, vede k pochopení a Bůh je láska.

Působení a pomoc Svatého ducha je nesmírná a etabluje se ve všech životních potřebách člověka. Největší odměnou je pro tyto bytosti lásky duchovní poznání a růst chráněnce, prohlubování jeho víry ve Stvořitele. Čím více se vzdalujeme od víry, od touhy po opětném spojení s Otcem, tím více se vzdalujeme od vlastní blaženosti. Touha, která se v nás často probouzí a pro kterou nemáme jméno, je Jeho volání. Jaká je naše odpověď ?

Když neláskou se chvěje zem,
je lásky pln, kdo s tebou žije.
Přijals mé ruce. Nešetři je.
Veď je kam chceš. Co chceš, z nich vem.

Vlož do nich, cos jim určil nést,
ty nejlíp víš, co mají síly.
A jsou-li slabé, nestačí-li,
pomoz jim zvykat na bolest...

Anděla Janoušková

Aura lidského těla.

Pramenem lidského života je duch. Fyzické tělo, které tvoří jeho obal, aby byl schopen života na hmotné zemi, je zahaleno pro většinu lidí neviditelnou tělesnou aurou, mostem mezi hmotnou a duchovní životní dimenzí. Harmonie obou dimenzí umožňuje pozemský život.

Lidská aura přejímá formu těla fyzického. Její substanční konzistence není hmotná, ale fluidální. Je tvořena vyzařováním těla éterického, astrálního a mentálního. Tato energetická těla zrcadlí v barevných nuancích momentální citové prožitky, myšlenky, charakter, duchovní a zdravotní stav člověka. Při zvláště silném citovém vzrušení může lidská aura vyzařovat až do okruhu několika metrů. Po doznění vzrušení zůstává v auře tenoučká linie, podobná prstencům na kmeni poraženého stromu. Kdo je schopen v lidské auře číst, poznává z množství a síly těchto linií přibližně čas a intenzitu prožitých duševních otřesů člověka, tak jako lze poznat z letokruhů na pařezu stárů dřívějšího stromu. Hodnota vibračního pole aury je určována stupněm duchovního vývoje jednotlivce, jeho morálními hodnotami. Každý život, nezávisle na výšce evolučního vývoje, má svoji auru. Již zárodečná forma života vyvíjejícího se v mateřském těle má auru, zrcadlící emocionální prožitky matky.

Energie všeho, co myslíme, mluvíme, prožíváme, cítíme, proudí našimi duchovními centry, tak zv. čakrami a obráží se v auře jako barevné nuance. Zvláště nepříznivé jsou negativní myšlenky, strach, závist, hádky, sobectví a podobné pocity, které vytvářejí v auře šedé, tmavé barvy, blokující harmonii duše a těla. Nejsilnějším disharmonickým aspektem je člověkem porušovaná zákonitost Boží, která je vedoucím faktorem dění celého univerza. Odstranit tuto disharmonii je životním úkolem každého z nás.

Pozitivní charakterové vlastnosti, myšlenky, slova a skutky, modlitba a meditační soustředění na spojení s Tvůrcem nebo s Kristem, zesilují intenzitu světlých, barevných tónů aury a prodlužují její vyzařování až do vzdálenosti několika metrů. Nejsilnější vyzařování vychází z temene hlavy a z rukou.

Harmonická spolupráce těl aury umožňuje fyzickému tělu pozemskou existenci, duševní a tělesnou aktivitu. Ve stavu klinické smrti, v bezvědomí, při onemocnění ap. se odděluje astrální tělo od těla hmotného, které zůstává nepohyblivé, neschopné aktivity, stejně jako duševní vědomí postiženého člověka. To však neznamená, že je člověk mrtvý. Pokud není přerušeno spojení fyzického těla s těly aury tzv. stříbrnou šňůrou, člověk žije a je i v bezvědomí schopen vnímat např. hlasy milovaných osob, zvířat nebo hudbu. Není však schopen na ně fyzicky reagovat. Často dochází působením tohoto astrálního vnímání k návratu astrálního těla do aury a tím k probuzení se z bezvědomého stavu.

Astrální tělo se odděluje každý den ve spánku od těla hmotného a stoupá v doprovodu duchovního vůdce člověka do příslušné astrální sféry, kde je pročišťováno a posilováno. Zde často dochází po poradě s duchovním průvodcem k pomoci při řešení životních těžkostí nebo k setkání s milovanými zemřelými. Máme-li životní problémy nebo stojíme-li před, podle našeho mínění, neřešitelnou životní situací, je dobře před usnutím prosit duchovního vůdce o pomoc. Při návratu do denního vědomí „napadne“ nás řešení daného problému nebo nám bude umožněno dané starosti pozitivně zvládnout. V každém případě dostává prosící sílu, útěchu a vysvětlení, proč musí tyto těžkosti nést.

Ještě než přejdu k popisu jednotlivých těl aury, krátce o „stříbrné šňůře“. Toto životní elastické pásmo nejen spojuje jednotlivá těla aury, ale je zároveň nesmírně důležitým kanálem, který přivádí tělu kosmickou životní energii. Lze je srovnat s elektrickým vedením. Jím proudí Božská životní síla, zvaná kosmická energie, do aury. V mentální a astrální oblasti se postupně zhmotňuje. Energie proudící z mentálního těla do těla astrálního se mění v myšlenkovou sílu. Energetická centra v éterickém těle přizpůsobují přijatou kosmickou energii tak, aby ji fyzické tělo bylo schopné přijmout. Stupeň vnímání proudění životní síly člověkem je závislý na vývojovém stupni jeho energetických center, které lze srovnat s turbinami, vytvářejícími obrovskou sílu vedenou do éterického těla, které ji přenáší na tělo fyzické. Přetržením životní šňůry dochází k oddělení fyzického těla od jeho aury. Člověk nazývá tento stav smrtí. Fyzické tělo se vrací k zemi, která se podílela na jeho stavební substanci a astrální tělo se vrací do nadzemských sfér. Tato skutečnost potvrzuje aspekt nesmrtelnosti lidského ducha a duše.

Fyzické tělo.

Bez hmotného těla bychom nebyli schopni žít na zemi. Je schránkou ducha, který se může pomocí fyzického těla na zemi inkarnovat. Učme se vděčnosti vůči vlastnímu tělu, i když s ním nejsme vždy spokojeni. Budme si vědomi, že nemocné, slabé tělo je produktem disharmonií naší vlastní duše. Strach, závist, hádky, nenávisť, bezuzdnost spolu se všemi nepříznivými energiemi dalších nesprávných pocitů, negativní myšlenky, představy, slova a činy fyzické tělo doslova otravují a zabraňují jeho duchovní, duševní, ale i tělesné harmonii.

Energie negativních myšlenek, pocitů a slov znečišťuje auru. Působí přes éterické tělo na tělo fyzické, které reaguje nemocemi. Chceme-li onemocnění zabránit, učme se poznávat, odmítat a zvládnout vlastní myšlenky. Poznávat pramen, z něhož negativní energie vychází, odmítat a zvládnout její sílu tím, že ji nahradíme láskou a porozuměním.

Většina lidí dodržuje pečlivě tělesnou hygienu a nic jim není dost drahé pro zkrášlení vnějšího těla. Ale jak je tomu s hygienou vnitřní? Vnitřní stav našeho Já se zrcadlí ve stavu vnějším, v našich slovech, skutcích, v celkovém vyzařování naší osobnosti. Pro její zkrášlení nelze za peníze získat nic.

Harmonii mezi tělem a duší dosáhneme důslednou kontrolou vlastních pocitů, myšlenek, slov a činů, vroucí modlitbou, vycházející z lásky a víry ve Stvořitele.

Éterické tělo.

Éterické tělo prostupuje tělo fyzikální a tvoří kolem něho asi 3cm silný obal, který má ochrannou funkci. Přizpůsobuje sílu kosmické energie hodnotě, kterou je lidské tělo schopné snést. Působení kosmické energie v její původní síle by lidské tělo nepřežilo.

Na povrchu éterického těla jsou uložena energetická centra, čakry, které jsou v neustálém spojení s nervovým systémem těla a zajišťují mezi jiným i příjem životní síly. Jejich činnost ovlivňuje duševně-duchovní stav člověka, zdraví a funkci jeho orgánů, vnímání přírodních vibrací potřebných k životu, ale i vibrací energetického pole ostatních spolužijících, které potkáváme se sympatií nebo antipatií.

Jak již bylo řečeno, poškozují negativní myšlenky, představy a po-city éterické tělo buď formou nemoci nebo psychosomatických potíží. Duševní disharmonie se projevují náladovostí, podrážděností, depresemi, strachem, uzavřeností vůči okolí, vegetativními poruchami, určitou duševní nepohyblivostí, životní nejistotou, nechutí k životu ap.

Zůstanou-li energetická centra nepohyblivá a nedostatkem elasticity trvale otevřená, dochází k tělesnému a duševnímu úpadku sil, protože stálým nervovým drážděním stojí nemocný pod nepřetžitým napětím. Nevydrží chvíličku sedět, koncentrovat se, mluví neustále v jednom proudu a kam přijde, tam budí neklid. Po vydatném a dlouhém spánku se probouzí unaven a nespokojen. Tyto potíže mohou působit i periodicky, např. při změně počasí, která vyvolala v noci křečovitost energetických center a člověk byl vystaven příjmu kosmického záření, nepříznivě působeného éterickým tělem fyzickému tělu.

Pravidelně před spaním a ráno po probuzení osvědčuje se dělat následující cvičení, která chrání energetická centra proti nepříznivým vibracím.

Spojené ruce držíme v oblasti žaludku tak, aby se nedotýkaly těla. Pomalu je zvedáme nahoru až k temeni hlavy a dále do zátylku. Zde je uvolníme a vrátíme do základního postoje. Toto „hlazení éterického těla“ opakujeme 10 až 15krát. Během dne stiskneme tak často, jak je nám to možné, palec a ukazováček pravé i levé ruky. Tím umožníme tělu a duši příliv sil.

Nakonec bych se chtěla zmínit o původu fantomových bolestí. Operativním odstraněním nemocných částí fyzického těla nedochází k jejich odstranění z těl aury, zde zůstávají plně zachovány. Citliví jedinci pociťují existenci těchto amputovaných částí v éterickém těle ve formě tzv. fantomových bolestí.

Vraťme se ještě jednou zpět: Energetická centra uložená na povrchu éterického těla přivádějí fyzickému tělu kosmickou životní energii, která je základním životním faktorem pro každého z nás. Tělu nepotřebnou, nepříznivou energii odvádějí do kosmu zpět. Tuto výměnu lze přirovnat k vdechování a vydechování pomocí plic ve hmotném těle.

Většina z vás, milí přátelé, si není důležitosti čaker pro lidský život vědoma. Vývoj a vzestup jejich frekvence je podmíněn vývojem

duševním a duchovním. Dodržujme důsledně citovou a myšlenkovou kontrolu. Hledejme denně čas k vnitřnímu ztišení, kontrole a růstu našich opravdových hodnot, nezaslepeni sebeláskou a klamáním sebe sama.

Astrální tělo.

Astrální tělo, v Bibli nazývané tělem duchovním, není viditelné, ale sensitivní osoby jsou schopny vnímat jeho vyzařování.

Astrální tělo je nositelem astrálního vědomí člověka a po smrti fyzického těla žije dál v astrálních dimenzích, které jsou jeho původním domovem. V astrálním ódu jsou zachyceny všechny naše minulé i současné prožitky. Nic se nemůže ztratit, nic se nedá vymazat z kroniky našeho života, všechno je pevně zaznamenáno. Zvláště nadaní sensitivní jedinci jsou schopni číst z této osobní kroniky člověka minulost a do určité míry i budoucnost, jejíž průběh je však ovlivňován naší svobodnou vůlí. Astrální tělo zrcadlí citový život, charakter, nadání a kreativitu. Čím vyšší je duchovní vývoj člověka, čím čistší jsou jeho myšlenky a pocity, tím intenzivnější je barevné vyzařování jeho astrálního těla. Strach, pochybnosti, negativní pocity a jednání, nespokojenost ap. proměňují světlo astrálního těla v ponuru šedí.

Všechna tři těla aury se ve své činnosti vzájemně doplňují a porušení harmonie jednoho těla se přenáší i na těla ostatní. Navenek se tato disharmonie projevuje, jak již víme, duševním a organickým onemocněním. Na zemi dochází často k duševním onemocněním, které vycházejí z uvolnění se spojení fyzického a astrálního těla. Není-li duševní vědomí člověka schopno zpracovat těžké duševní a životní problémy, zklamání nebo tlak vlastního podvědomí, je astrální tělo stále více vytlačováno ze spojení s tělem fyzickým, ztrácí k němu stále více kontakt, odlučuje se a fyzikální tělo zůstává bez vlivu duše. Pacient žije neuvědoměle z částečně uvolněného astrálního těla, je schopen vnímat, slyšet a pozorovat astrální jevy, dimenze a bytosti. Vypráví-li o svých zážitcích, považují ho lidé za blázna a lékaři diagnostikují halucinace, šílenství až k schizofrenii. Pacient žije v astrálním světě, ale není schopen se do něho zařadit.

* „Rozhovory se životem 1“, str. 24

Vědomí rozumu je touto pro ně neznámou situací šokováno, není schopno reagovat a stáhne se křečovitě zpět, čímž je ohrožován přísun životní energie a mozek není schopen správné aktivity. Dochází k nesystematickým, nesouvislým, jen náhodně spojeným myšlenkovým procesům, což se odráží v nelogické, pomatené řeči. Působením duševních chorob dochází k nadměrné činnosti nebo k neschopnosti spojení se „elektrického“ a „magnetického“ oběhu na křížících se tělesných bodech. (Šíje, perineum)

„Elektrická“ energie vychází od konce páteře, proudí páteří do mozku, přes čelo až ke rtům. V šíji přechází na energii „magnetickou“ a proudí směrem dolů středem hrudi a břicha k perineu (měkký přechod mezi konečníkem a vnějšími pohlavními orgány), kde se znovu spojuje s energií „elektrickou“.

U muže se manifestuje „elektrické pole“ vpravo, „magnetické“ vlevo. U ženy opačně. Energetické přetížení v mozku vede k zuřivosti, letargii ap. Lékaři omamují a otravují fyzické tělo pacienta přísunem stále dalších drog, až je duševně natolik oslabeno, že není schopno reagovat, dochází k malátnosti a zdánlivému uklidnění. Duševně choré však není možné uzdravit léky. Jejich normální stav je dosažen jen opětným spojením astrálního těla, z něhož nemocný žije, s tělem fyzickým.

K přirozenému uvolnění a návratu astrálního těla zpět k fyzickému tělu, s nímž zůstává spojeno stříbrnou šňůrou, dochází ve spánku. Při úrazech, šoku, v nemocech, ve stavu hypnózy a klinické smrti dochází rovněž k uvolnění astrálního těla. Člověk zůstává jen v bezvědomí, pokud nedojde k přetržení stříbrné šňůry, což znamená smrt.

Snad ještě krátce o pojmu bilokace. Astrální tělo je schopné díky elasticitě stříbrné šňůry oddělit se a putovat mnohdy až do tisícekilometrové vzdálenosti. Tam je schopné se natolik zpevnit, aby se mohlo hmotně projevit navštíveným osobám. Fyzické tělo odpočívá v této době ve stavu nepohyblivosti, neschopné rozumové a smyslové činnosti. Stav bilokace používají často přírodní léčitelé, kteří navštěvují na dálku svoje pacienty, indiští mistři jógy nebo náboženští zasloučníci.

Tělo mentální.

Mentální tělo je nejjemnějším tělem lidské aury. Je schopné svůj objem až sedmkrát zvětšit. Rozlišujeme „vyšší a nižší tělo mentální“. Vyšší tělo je tvořeno naším duchem. Jeho působení umožňuje duchovní vývoj, poznání úkolů a cílů pozemského života a snahu volit cestu, vedoucí k jejich splnění. Intenzita záření mentálního těla je podmíněna čistotou myšlenkových a etických hodnot člověka, jeho schopností spojit se s Božstvím.

Astrální a mentální tělo je spojeno na temeni hlavy a u výše vyvinutých jedinců vyzařují ve formě korony - svatozáře. Sakrální obrazy tak zv. „svatých“ (svatý je pouze Bůh, predikát „svatý“ byl čistým duchovním jedincům propůjčen člověkem) znázorňují toto vyzařování, které je viditelné v jemné modři, jemné fialové nebo růžové barvě či v barevných nuancích se zelenavým nádechem jako zářící gloriolu. Mentální tělo trpí negativními myšlenkami a představami stejně jako ostatní těla aury.

Nižšímu mentálnímu tělu přináleží oblast rozumová, která je zaměřena na požadavky hmotného života. Nadměrný růst tohoto „nižšího ega“ se projevuje sobectvím, bezohledností, chamtivostí ap. Zvláště nebezpečné je zneužití rozumové síly k uspokojování tělesných pudů a požitkářství, k zneužívání moci a k ukojení vášní, neovládaných vůlí. Ke zvládnutí negativních zvyklostí a vlastností je nutné zůstat pomocí vlastní vůle pánem sebe sama, vládcem svého rozumu a jeho vědomí. Jednání vyplývající z nadvlády ducha nazýváme moudrostí.

Zdraví a hodnota vnějšího těla jsou řízeny hodnotami jeho ducha, který je pomocí energetických center s člověkem v neustálém spojení, pokud mu morální čistota a duchovní vědomí jedince ponechá volný prostor k působení.

Jen člověk je ve srovnání s ostatními pozemskými životy nositelem ducha. Světy zvířat, rostlin a minerálů mají společnou duši, ale ne ducha. Mnozí lidé často zapomínají ve svých náruživostech na svůj vysoký vývojový stupeň a původ. Někdy se zdá, že mnohé zvíře ví lépe než člověk, kdy má dost, co je pro ně prospěšné a co mu škodí. Celá příroda a kosmos děkují svému Tvůrci nádhrou svých vegetačních a životních forem a dodržováním Jím daných zákonů. Jak to dělá člověk ?

Energetická centra lidského těla, čakry

V eterickém těle jsou uložena trychtýřovitá, lotosu podobná energetická centra, spojená jemným kanálkem, stopkou, s míchou procházející páteří. Jejich činnost, známá již ve starověku, je zaměřena na zásobování lidského těla různými druhy životodárné kosmické energie. Tato centra, zvaná *čakry*, působí pomocí éterického těla na žlázy s vnitřní sekrecí a zůstávají v úzkém spojení s nervovým systémem a s tělesnými orgány. U průměrně duchovně vyvinutého člověka dosahuje jejich průměr asi 12cm.

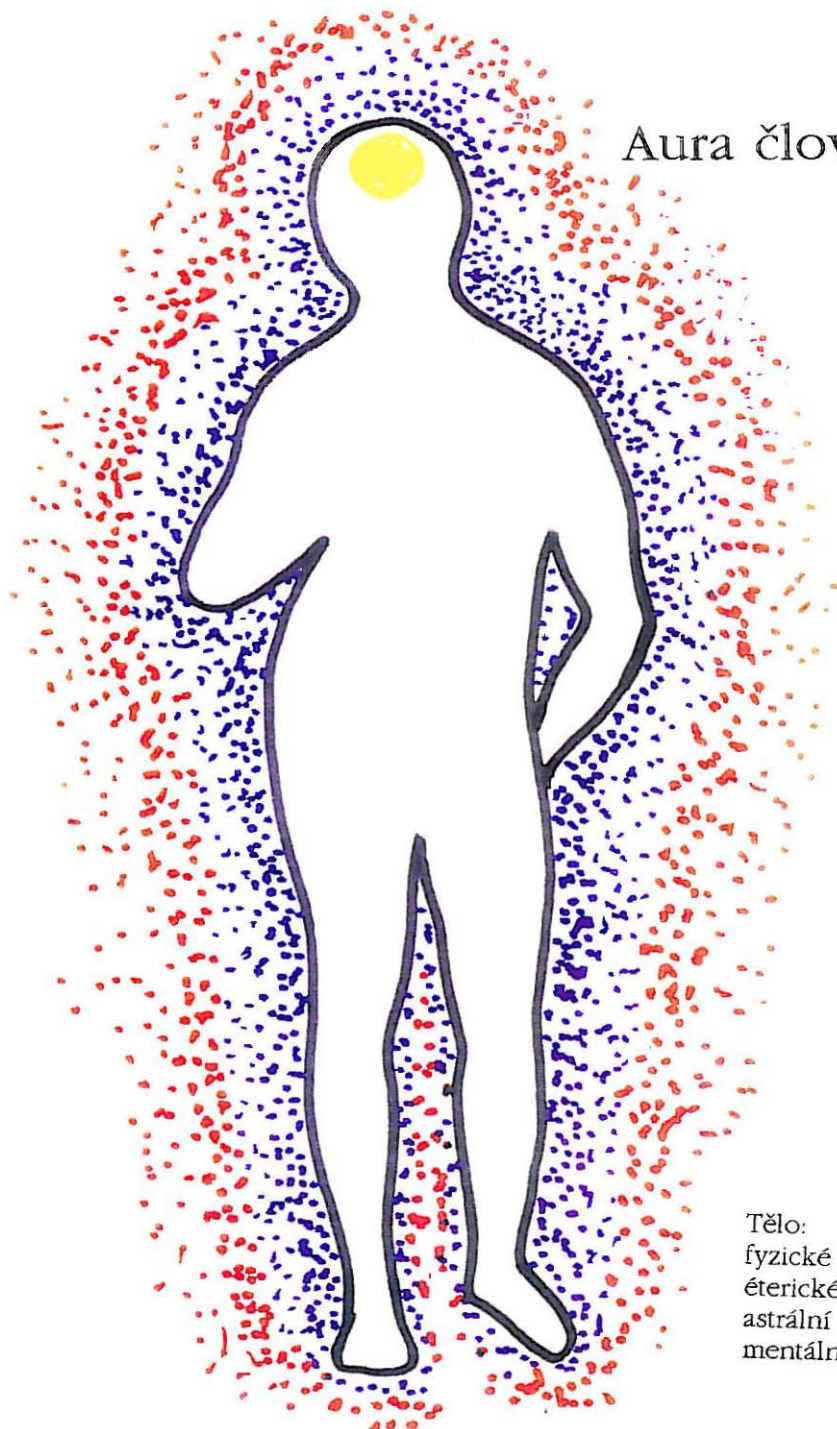
Neporušovaná a neomezovaná činnost čaker zajišťuje duševní a tělesné zdraví. Jejich aktivita je však narušována a ochromována duševními prožitky jako strachem, starostmi, silnými citovými výbuchy zlosti, bolesti, ale i radosti, požitkářstvím, smyslností, negativním myšlením ap. Tyto pocity zabraňují proudění životních energií přiváděných fyzickému tělu, čímž dochází k tělesnému oslabení a onemocnění.

Strach je spolu s negativní myšlenkovou činností jednou z nejnepříznivějších energií pro lidské tělo a duši. Zabraňuje pravidelnému dýchání, oslabuje nervová centra, ochromuje duševní harmonii, zabraňuje jasnému přehledu dané situace a z ní vyplývajících správných reakcí. Hustá, lepkavá konzistence energie strachu uzavírá průchody energetických drah a snižuje propustnost a elasticitu éterického těla.

Zamyslete se jednou nad tím, v jakém rozsahu nás strach v denním životě provází. Strach o zdraví, o peníze, o kariéru, strach o námi milované, strach z budoucnosti, z války, z násilí, ze ztráty osobní prestiže a společenského postavení... strach má nesčetné formy, vyplývající z osobního životního pojetí a životní situace každého jednotlivce.

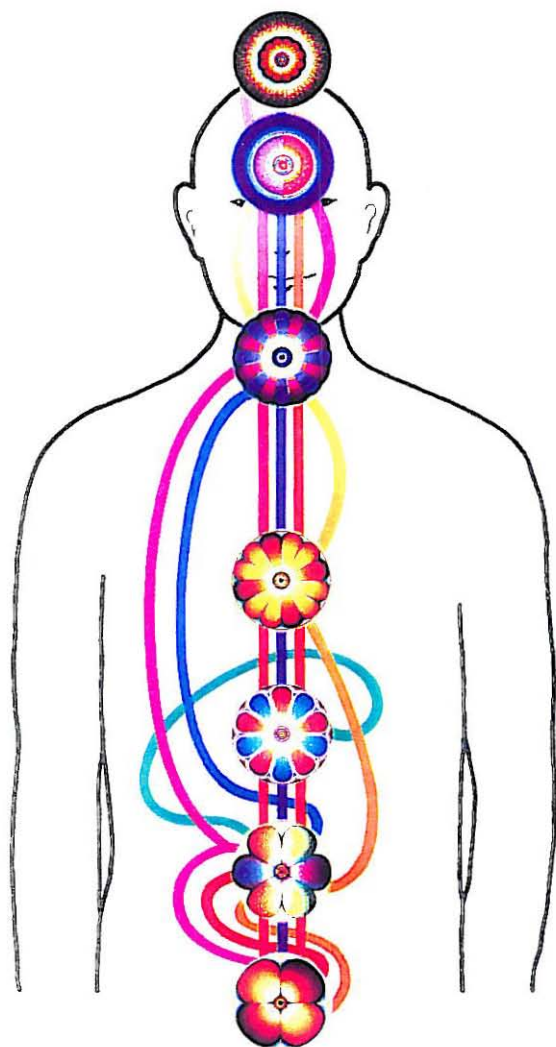
Proč se tolik bojíme ? Chybí nám síla vnitřní jistoty, poznání a důvěry v Toho, kdo nás stvořil a kdo je schopný nám pomáhat, pokud o Jeho pomoc prosíme. Strach vychází z neschopnosti a neochoty člověka dávat a uvolňovat to, co považuje za svoje vlastnictví při nedostatku vzájemné tolerance.

Aura člověka

Tělo:
fyzické
éterické
astrální
mentální

Čakry

Energie negativních myšlenek a strachu zahaluje čakry a tělesné orgány tmavými, mlžnými substancemi, které brání přístupu světla a proudění magnetické a elektrické tělesné energie k jednotlivým orgánům. Tím roste neklid a duševní napětí člověka, což se projevuje bolestí hlavy, potížemi v zažívacím traktu, narušením dýchacího procesu, jednoho z nejdůležitějších komponentů lidského zdraví ap.

Velikost a vibrace čaker roste s prohlubováním vnitřního života. Pokud člověk podléhá nadvládě rozumových a smyslových životních faktorů, zůstává uzavřen stoupajícímu zesílenému působení energetických center - čaker. U těchto lidí je vibrace čaker jen tak vysoká, aby byl udržen v chodu tělesný životní princip. Čím více člověk poznává svoji sounáležitost s kosmem a jeho zákonitostí, tím intenzivnější je působení čaker, které reagují růstem své velikosti a barevné nádhery. Stupeň vibrace čaker určuje náš vztah ke Stvořiteli, stupeň pochopení a vnímání astrálních inteligencí a dimenzí.

Čakry duchovně výše vyvinutého člověka pulzují zářivou krásou barev a forem. Jejich střed vykazuje větší vibraci než okraj a soustřeďuje v rychlém tempu z vnějšku proudící přírodní a kosmické energie, energie galaxií a jiných kosmických životních dimenzí, které jsou převáděny pomocí éterického těla do páteře a odtud do mozku, kde jsou formovány v myšlenky, jejichž hodnota odpovídá vývojovému stupni čaker.

Výška vibrací ducha se odráží v *čelní a temenní čakře*. Jejich aktivita se projevuje ve stavu duchovního vědomí, čistotě myšlenek a růstu kosmické lásky člověka. Vibrace duše vychází z *čakry krční a srdeční*, z tzv. solárního plexu a zajišťují duševní stabilitu. Požadavky těla a růst jeho sil vycházejí z vibrací *čaker křížového a kostrčního centra*, odpovídající čtyřem základním životním elementům: voda, vzduch, oheň a země.

Kostrční čakra leží na konci páteře a je nazývána základní čakrou. Její kalich je ve srovnání s ostatními čakrami obrácen k zemi. Je protipólem *čakry temenní*, obrácené vzhůru k nebi, zatím co se ostatní čakry, o nichž bude hovořeno, rozvírají směrem vpřed nebo vzad. *Kostrční čakra* přijímá hlavně energii proudící ze středu země, ale i část energie kosmické. Jejím stonkem procházejí tzv.

elektromagnetické proudy z těla éterického ve formě životních energetických substancí do těla fyzického. Výška aktivity této čakry určuje náš vztah a pocity k přírodě. Při ochromení činnosti kostrční čakry je fyzickému tělu zamezen přísun životní energie, jeho existenční základny a po krátkém čase dochází ke zhroucení tělesné imunity. Nedostatečná nebo nadměrná činnost této čakry způsobuje tělesnou labilitu, onemocnění nohou, spodní části páteře, pánevní oblasti, ale i duševní stavy projevující se různými nuancemi existenčních obav, stíhomamu a četnými alergickými nemocemi.

Z kostrčního centra stoupají tři meridiány až do temenní čakry. Jimi prochází u zasvěcenců a duchovně výše vyvinutých jedinců Kundalini-síla, Božská energie nesmírné intensity. Tato skutečnost je důkazem, že i kostrční čakra, která spojuje člověka se zemí, je spojena s nejvyšším duchovním pramenem všeho jsoucna.

Kundalini síla nesmí být ožiována ze zvědavosti a násilně, pomocí různých okultních praktik. Její násilné probuzení, které není uskutečňováno postupně s růstem duchovních poznatků, může způsobit nenapravitelné duševní a tělesné škody, které vedou až k pomatení mysli. Nesmírný energetický potenciál Kundalini nemůže duchovně nedostatečně vyvinutý člověk zvládnout, ztrácí nadvládu nad sebou samým a jeho tělo je určeno k zániku. Postupné uvolňování Kundalini síly musí být řízeno postupně získávanými aspekty duchovního poznání a postupným růstem do kosmického vědomí.

Energie přijímané kostrční čakrou stoupají páteří až k *temenní čakře*. Odtud přecházejí pomocí éterického těla do nervových drah a zásobují buňky tělesných orgánů, svalstvo a žlázy. V dnešní době jsou stále častěji vyjadřovány domněnky, že Aids-virus může působit jen v důsledku totální blokády kostrčního energetického centra, centra tělesné imunity.

Křížové energetické centrum je nazýváno centrem sexuální. Je uloženo na povrchu éterického těla ve výši sleziny a jeho činnost ovlivňuje různé formy sexuální síly, která se neprojevuje jen v oblasti sexu, ale podmiňuje i intenzitu lidské kreativity. Nezaměňujte sexuální sílu a sex. Sex je pouze tělesným projevem sexuální síly. Zneužití této síly vede k morálnímu úpadku a nemoci těla. V dnešní době se neubráníme opětovnému srovnání, že zvíře, které není vedeno inteligencí, nýbrž instinkty, ví „kdy má dost“ a co je

pro ně prospěšné. Ví to i mnohý člověk, jehož sexuální náruživosti neznají zábrany a míry ?

Křížová čakra je schopna přeměny určitých druhů sluneční energie v tělesné teplo a životní vitalitu. Vitalitou je míněno všechno, co člověku způsobuje radost, sílí jeho životní aktivitu a zdraví. Sluneční síla proudí míchou do mozku a v nervových drahách uvolňuje nervové fluidum, substanci, která umožňuje a podporuje funkční činnost celého nervového systému.

Sluneční energie jsou miliony neviditelných částíček, které jsou mimo jiné pohonnou životní látkou pocitů radosti a optimizmu. I když slunce přímo nesvítí, je jeho energie zachycována ve formě denního světla. V ponurých podzimních tmavých dnech a v zimě klesá životní vitalita člověka. Jsme stísněni, mnohdy smutni a nevíme vlastně proč. Naše problémy se zdají mnohem těžší jak ve dnech, kdy svítí slunce, mnohdy jsme i tělesně unaveni a ospalí, bez chuti a nadšení. Tyto pocity mohou způsobit deprese, zvláště u nemocných a trpících osob. S prvními slunečními paprsky přichází pomalu síla a optimizmus.

Paprsky křížové čakry zásobují malý a velký mozek potřebnou energií. Substance jimi uvolňované proudí, s výjimkou dvou paprsků, až do temenní čakry a odtud zpět do čakry kostrční. Jeden ze dvou jmenovaných paprsků však proudí přímo do čakry kostrční a uvolňuje energii tělesného tepla, která přechází do krevního oběhu. Energie tohoto paprsku aktivuje pohlavní pud a umožňuje potenci. Druhý paprsek proudí z křížové čakry do solar plexu a oblasti břišní. Jeho energetické substance udržují nerušenou činnost jater, ledvin a zažívacího traktu.

Sluneční energie tělesné vitality je zachycována v menším rozsahu i ostatními čakrami, vyživuje éterické tělo a propůjčuje člověku duševní pocity sluneční pohody, klidu, smířlivosti ap. Květiny, keře a stromy akumulují ve vysoké míře sluneční energii a uvolňují ji opět ve prospěch člověka a všeho života. Hlavně bříza, lípa, dub, pinie, platan, ale i ostatní listnaté stromy a celý les předávají člověku, který se zdržuje v jejich blízkosti, nashromážděnou životní energii. Z květin jsou schopny shromáždit největší množství této energie rudé růže.

Solar plexus, *srdeční čakra*, je velmi citlivé centrum sympatického nervstva. Leží v oblasti nad pupečním důlkem a je centrem ovlivňujícím duševní život. Její působení tvoří základ osobnosti člověka. Zrcadlí jeho duševní aspekty a vnitřní prožitky. Nerušená aktivita tohoto centra vzbuzuje sílu důvěry a spokojenosti, je centrem lidské vůle, duševní síly a pocitů. Nadměrná činnost srdeční čakry způsobuje agresivitu, neklid a růst různých fobií. Lidé, jí trpící, označujeme jako tyrany. Výbuchy jejich zlosti a rozčilení jsou výboje přebytečné energie, nashromážděné v tomto centru.

Zeslabený příjem kosmické životní energie ochromuje činnost srdeční čakry, projevuje se srdečními nemocemi a nemocemi trávicích orgánů, přináležejících křížové čakře, stejně jako neschopností harmonického kontaktu postiženého člověka s ostatními lidmi.

Srdeční energetické centrum zásobuje životními energiemi hlavně mozek člověka. Je kontrolním orgánem emocionálního citění a reagování. Čím vyšší je vibrace srdeční čakry, tím vyšší je lidská nezištnost, láska, porozumění ostatním, životní radost, srdečnost ve styku s lidmi, s přírodou a celá řada dalších pozitivních vlastností. Srdeční čakra posiluje schopnost intuitivního vnímání, poznání a příjmu pocitů, vysílaných nám vstříc a z nich rostoucí důvěry. Růst a vývoj tohoto centra umožňuje spolu s energií čelní čakry příjem a přenos kosmických léčebných energií na člověka, zvíře a rostliny.

Srdeční čakra je pramenem lásky, světla, vnitřního tepla a dalších pozitivních složek pravého lidství. Jejím kalichem vystupuje každou noc naše astrální tělo vzhůru do nadzemských sfér, kde je pročišťováno, posilováno a schopno příjmu dalších duchovních poznatků, ale i poznatků, jak řešit tíživé životní situace a osobní problémy. Srdečním centrem vnímáme mnohem silněji a hlouběji než hmotnými smysly krásu přírody, umění, hudbu, ale i řeč. Naše slova pronikají hlouběji do duše společníka, soustředíme-li se v rozhovoru s ním na jeho srdeční centrum. Představme si, chceme-li někomu poskytnout útěchu, zklidnit ho a posílit ho slovy, že ne naše ústa, ale naše srdce je zprostředkovatelem slov, které mu říkáme. Dojetí krásou, životními zážitky, uměním, hudbou, vibracemi lásky, vše vychází z tohoto centra. Intenzita jeho působení je závislá na jeho vývojovém stupni.

Nedostatečná nebo omezená činnost srdeční čakry se projevuje duševní letargií, leností, lhostejností, nezájmem a neschopností lásky až k necitnosti, nedostatkem senzibility a bezohledností. Tělesně způsobuje srdeční choroby, poruchy krevního oběhu a plic. Srdeční centrum je úzce spojeno s činností čakry čelní a temenní. Aktivací šišinky mozkové a podvěsku mozkového dochází k jasnovidectví, prekognativním schopnostem a medialitě všeho druhu. Proto jsou tyto dvě žlázy označovány jako „šestý smysl“.

Krční čakra je komunikačním centrem těla. Síla a hlasový tón nejsou podmíněny anatomií hlasivek, nýbrž činností tohoto centra, které ovlivňuje i způsob vyjadřování, výrazovou formu řeči, mimiku obličeje, gestikulaci, sympatie a antipatie vzbuzované hlasovou vibrací mluvicího. Blokáda a křečovitost krční čakry způsobuje koktání, bolesti i onemocnění krčních obratlů a ramen. Na aktivitě krční čakry je závislá aktivita menší *čakry týlní*, která je výstupní branou astrálního těla ne ve spánku, nýbrž při denním vědomí. Např. při bilokaci, klinické smrti, v důsledku nemoci, šoku ap.

Čelní čakra je nazývána „třetí“ nebo „duchovní oko člověka“. Spojují se v ní všechny energetické kosmické proudy duchovních inteligencí a světů. Je nositelem spoluzodpovědnosti za sílu zraku. Její zeslabená činnost se projevuje zapomnětlivostí, myšlenkovou neuspořádaností, která se promítá do vnějšího života postiženého.

Dosáhne-li jedinec vysokého duchovního stupně, proudí Kundalini síla volně přes čelní čakru do temenní čakry a umožňuje zasvěcení nadvládu nad hmotou. Je pak schopen materializace a dematerializace těla, není omezen prostorem a hmotou. Telepatie, jasnovidectví, vnímání astrálních světů a jevů, příjem jejich poselství, vše je pro něho samozřejmostí. Síla aktivity probuzeného ducha nezná zábrany a je obrovská.

Čelní a temenní čakra nejsou zakotveny jako ostatní čakry v páteři. Jejich stonky ústí v nervech hlavy.

Temenní čakra je nejvyšší čakrou lidského těla. Je nazývána centrem Kristova vědomí. Jejím rozvojem dosahuje člověk vrcholu možností pozemského duchovního vývoje. Její úlohou není příjem

a vedení kosmických životních energií a nejjemnějšího Božského éteru tak jako u ostatních čakr, protože ona sama tuto energii vyzařuje ve formě zářící korony - glorioly - na temeni hlavy. Dosažením plného rozvoje temenní čakry je člověk schopný jen vyzařování lásky a léčebných energií v harmonii s univerzem. Zákonitost pozemské polaritry ztrácí nad ním moc, pozemská pouta se rozpadávají, stává se světlem Světa.

Poznání působení energetických center - čakr - přivádí člověka blíže k poznání a pochopení jeho kosmické podstaty, vycházející z nekonečného pramene Božské síly, základního životního faktoru bytí celého univerza. Všechno kolem nás je vibrujícím článkem této síly, která objímá v pulsujícím prstenci lásky stejně člověka, tak jako pro něho zdánlivě bezživotný kámen. Všechno kolem nás žije formou odpovídající jeho vývojovému stupni, která není člověku vždy pochopitelná.

Pokusme se jednou v dnešní, společenskými a rozumovými konvencemi, egoizmem a hmotnými modly spoutané době, učit se poznávat manifestace a existenci ducha a jeho podstaty. Tím nejen zvýšíme vibrace vlastních energetických center a kvalitu duševního a tělesného stavu, ale poznáme i cíl lidského života a všeho dění: Návrat k Tvůrci a dosažení dokonalosti.

Podstata a působení čakr jsou podrobně zpracovány v knize:

Pavla Kašparcová: „Světlo v nás“

Vydalo nakladatelství Santal, Liberec 1993 a 1995.

Atmosférické kruhy a sféry kolem země

Lidé se často ptají: „Co se mnou bude, až umřu? Přijdu do nebe, do pekla nebo do očistce? Budu se celý den modlit a zpívat haleluja?“

Posmrtný život spravedlivého člověka je řetězem nepřetržité, radostné aktivity ve prospěch vlastní, ale i ve prospěch ostatních duší tak, jako by tomu mělo být i na zemi. Každá duše má v životě pozemském, ale i v nadzemí plnit úkoly, které jí pomáhají ve vzestupu k dokonalosti. Spravedlivý Tvůrce všech duší nemůže některé z nich poznání darovat, aniž by se o ně sama nepříčinila, zatím co jiná duše musí svoje probuzení dosáhnout námahou, bojem a obětmi.

Po dosažení určitého duchovního stupně se podílejí nadzemské bytosti plněním Božské vůle na harmonii celého univerza.

Přímý přechod ze země do nebe, k Bohu, není možný. Byl věřícím slibován buď z nevědomosti nebo na základě nesprávných náboženských domněnek, vytvořených člověkem. Návrat do nebe, splynutí s Tvůrcem, bude trvat vzhledem k nízkému stupni lidského duchovního vývoje a vědomí ještě celé eóny. Peklo a očistec jsou vnitřním stavem provinilých duší, které, po procitnutí ze zajetí zla, pronásledovány hrůznými představami svých činů, si uvědomují, co učinily.

Posmrtné prostory kolem země jsou rozděleny na kruhy a sféry, kde se duše po smrti vzdělává a pracuje na zušlechťování sama sebe. Tak jako na zemi, má i na onom světě možnost pracovat v různých oborech, které odpovídají jejímu zájmu a schopnostem. Mimořádné schopnosti a obratnost mnohého pozemšťana jsou důsledkem jeho nadzemské aktivity před zrozením.

Pobyt v nadzemských sférách je pobytem nesmírně radostným, pokud se vracíme z pozemského života s úrodou dobrých činů lásky k bližnímu. O zařazení do vývojové sféry posmrtného života rozhoduje morální hodnota pozemského života, ne jeho hmotné bohatství.

Člověk se dlouhá léta domníval, že je nejvyšším pánem univerza a že země je jedinou oživenou planetou kosmu. Vesmír je tvořen sedmi různými slunečnými prostory. Sedmý prostor zahrnuje např.

všechny trabynty: planety, planetoidy, měsíce a komety, tedy i naši zemi. Všechny tyto prostory jsou oživeny. Mnohé životní formy není člověk schopen vnímat pomocí svých nedokonalých hmotných smyslů. Každý sluneční prostor má sedm sférických částí a každá planeta má svoje atmosferické kruhy, které se opět dělí do různých stupňů, sfér.

Planeta země je obklopena sedmi atmosférickými kruhy a každý z těchto kruhů je rozdělen na sedm sfér. To je celkem 49 sfér, které jsou domovem a vývojovými stanicemi duší zemřelých pozemšťanů. Sedmý atmosférický kruh je přípravou pro přechod do vývojově vyšších dimenzí, do Šestého slunečního prostoru.

První atmosférický kruh

První sféra

Tato sféra odpovídá lidské představě pekla, protože se zde po smrti zdržují duše provinilé necudností a smyslností. Jejich duchovní tělo je tak zhmotněné, že není schopno vyšší vibrace a prožívá duševní bolest. V této sféře v minulém životě smyslnými požitky, bezuzdností, prostopášností a morální nízkostí všeho druhu zatížených duší, je domovem nářek a pláč. Ne z lítosti nad dřívějším špatným životem, nýbrž z lítosti, že zde nemohou být ukojeny žádostivosti a náruživosti.

Druhá sféra

je sférou vrahů a válek, sférou duší s nejnižšími pudy a morálkou, jaké může člověk na zemi jen dosáhnout. Tyto duchovní bytosti si nejsou, stejně jako obyvatelé první sféry, od nichž se téměř neliší, vědomy své smrti. Potírají se navzájem, nenávidí se a způsobují si duševně pociťovaná zranění. Tato sféra je prostorem neuvěřitelné brutality a hrůzy. To, co zdejší obyvatelé prováděli na zemi ostatním, prožívají zde sami. Často k nim sestupují pomocníci, vysocí světlí andělé, ale obyvatelé obou těchto sfér nejsou schopni je ve svém zlu vnímat.

Třetí sféra

Prvního atmosferického kruhu je sférou sebevrahů, sférou slz, lítosti a morální bolesti. Je lhostejné, proč došlo k sebevraždě. Každý sebevrah musí touto sférou projít. Sebevražda je omluvitelná pouze z důvodů karmických nebo jako důsledek duševního pomatení. S přicházejícími dušemi je zde zacházeno jako s duševně

chorými. Duševní utrpení, které dohnalo člověka k sebevraždě, smrtí nekončí, nýbrž trvá dál až do doby sebevrahovi při jeho zrození vyměřené smrti. Je nutné, aby si uvědomil tento fakt každý nešťastník před svým činem, kterým se doufá osvobodit ze situace pro něho nesnesitelné.

Čtvrtá sféra

zahrnuje zloděje, krvavé lupiče, lháře, podvodníky ap. V celém prostoru panuje nepořádek, nečistota, nedůvěra jedné duše ke druhé, klamání, lhaní a podvody. Z iluzorních staveb nashromážděných lží vznikají v těchto duších klamné obrazy, protože v záhrobí stačí pouhá myšlenka ke vzniku fluidálních forem a obrazů.

Pátá sféra

je sférou nevěřících, nihilistů. Vzduch je zde těžký a dusný, na všem spočívá smutek. Potkávající se duše se nevidí. Jsou v důsledku svého fanatismu slepé, neschopné vzájemné tolerance a porozumění.

Šestá sféra,

sféra egoizmu, lakoty a chamtivosti, shromažďuje duše, jejichž Bohem byl majetek a peníze, životním cílem hrabivost, okrádání a podvádění ve prospěch osobního zisku. Jejich srdce nebylo schopné pocítit teplo lásky k bližnímu a jinou radost než peníze a zisk.

Sedmá sféra

Poslední sféra prvního atmosférického kruhu je domovem divokých, necivilizovaných národů, lidojedů. Tyto bytosti klesly již ve své pozemské existenci na divokou zvířecí úroveň, kterou dodržují i v záhrobí, kde nemohou vraždit, ale jen poškozovat a zraňovat ostatní s nimi žijící duše. Pocítují fyzickou bolest, protože stavba jejich těla je hodně zhmotnělá.

Druhy různých provinění v jednotlivých sférách jsou mnohem početnější. Uvedené příklady jsou jen velmi stručnou charakteristikou pro morální zatížení obyvatel Prvního atmosférického kruhu.

Druhý atmosférický kruh

První sféra

je říší ortodoxních konfesijních fanatiků a dogmatiků. Zde se zdržují duše fanatických stoupenců jednotlivých konfesí, kteří, neschopni tolerance, jsou připraveni použít pro hájení své domnělé pravdy každého nízkého činu a násilí. Fanatik škodí především sám sobě. Jeho duše není schopna vzestupu a vývoje, protože blokuje příjem dalšího poznání. Vnucuje svou „pravdu“ ostatním a neustupuje často ani od použití násilí, hrozeb a smrti. Každá konfese tvoří v této sféře vlastní skupinu, provádí zde své rituální návyky a bojuje všemi prostředky proti doktrínám a rituálům ostatních náboženských skupin.

Druhá sféra

ještě zůstává domovem sektářů a dogmatiků. Nedostatek tolerance je u nich tak vysoký, že netrpí vedle sebe existenci jinak smýšlejících duchovních jedinců. Průvodním znakem jejich jednání je netrpělivost, umíněnost a pýcha.

Třetí sféra

zahrnuje Israelity. I oni se vyznačují intolerancí a cítí se „všem ostatním nevěřícím“ nadřazení. Židé byli v dávných dobách duchovně vysoce vyspělým národem. Proto byl v jejich středu zrozen Ježíš, kterého však jako Bohem poslaného Mesiáše neuznávali a až dodnes neuznávají. Stále ještě čekají na příchod svého Mesiáše.

Čtvrtá sféra

je shromážděním příslušníků Islámu, Mohamedánů, Muslimů. Vládnoucí pocity v této sféře jsou závist, nenávisť, domýšlivost nejvyššího řádu, nesnášenlivost vůči každému, kdo nepatří k jejich náboženskému vyznání. Jejich činností jsou tvrdé boje o moc a nadvládu v této sféře.

Jsem přesvědčena, že mnohý čtenář si řekne: „Proč připustí Bůh v duchovních prostorech negativní činy?“ Ze stejných důvodů jako na zemi. Každá bytost byla vybavena při svém stvoření atributem lásky, moudrosti a svobodné vůle. Zásahem do svobodné vůle těchto duší by Bůh porušil svou vlastní zákonitost.

Pátá sféra

zahrnuje příslušníky buddhismu a brahmanismu, kteří na zemi nežili podle čisté nauky jejich vyznání. Do této sféry přicházejí duše věřící fanaticky na inkarnaci lidské duše ve zvířecím těle. I když jsou si vědomi působení karmického zákona, nebyly schopny v pozemském životě duchovního růstu nedostatkem lásky k bližnímu, nesprávného myšlení ve vztahu k bližním a k Bohu. Jejich víra byla vlažná, zaměřená víceméně na vnější efekty, které jim přinášely zisk.

Šestá sféra

je v přirovnání k ostatním sférám Druhého atmosférického kruhu na poměrně vysoké úrovni. Je obydlena Indiány. I když jsou ještě částečně spoutáni modlářstvím, věří na jediného Boha. Tato víra a obětavá láska k přírodě jim otevírají další rychlou vývojovou cestu.

Sedmá sféra

je domovem Číňanů a Japonců, kteří jsou sice tolerantnější v oblasti společenství a otevřenější názorům a potřebám ostatních, ale trvají ustrnule na národní sounáležitosti, zvyklostech a víře. I v nadzemí tvoří uzavřený etnický celek, který stagnuje ve svém vývoji.

Třetí atmosférický kruh

První sféra

tohoto kruhu hostí přírodovědce, kteří nevěří na Stvořitele, ačkoliv Jeho stvoření byla objektem jejich studia. Do této sféry přicházejí duše, které celý život podléhaly nadvládě rozumu. I zde, navzdory mnoha důkazům, poznatkům a poučením, zůstávají v zajetí svých omylů a zabývají se stále svými neúspěšnými výzkumy. Nejsou přístupni vysvětlení, že už zemřeli. Přesvědčení o materialistické nadvládě rozumu nad vším a všude odmítají víru v možnost existence ducha a duše.

Druhá sféra

je domovem filozofů, kteří se pokoušeli a pokoušejí dokázat, že Bůh neexistuje a víra v Něho je pouhou chimérou. Ponoření v myšlenkách hovoří se sebou samými nebo diskutují jen s duší jím podobnou. Jsou potvrzením skutečnosti, že člověk přenáší svoje názory a domněnky i do nadsvětí. Lpí-li na nich fanaticky, není schopen poznání jiné pravdy a žije jen v zajetí vlastních představ a hypotéz mnohdy dlouhá staletí.

Třetí sféra

poskytuje pobyt bytostem frivolním, požívačům a nevěrcům. Tato sféra je nazývána sférou „velkého světa“, protože duše zde žijící patřily na zemi k „vyšší společnosti“. Byli to bohatí, vzdělaní jedinci, kteří nevěděli, co je bída nebo starosti. Mohli si za peníze všechno dovolit, žili v přebytku, bez zájmu o Boha a svoje bližní. Milosrdenství a dobročinnost byly pouhou formou pro udržení společenské popularity. Jejich pozemský život byl obrazem lehkomyšlnosti bez svědomí, bez přemýšlení o povinnostech vlastních, ale i o povinnostech vůči ostatním. Duše této sféry vidí neustále před sebou paláce, naplněné luxusem a uměleckými poklady, které náhle zmizí, chtějí-li v nich žít. Jsou pouhým fluidáním zrcadlením jejich představ. Tyto duše se musí učit poznávat, že hmotný majetek je jen dočasný přelud a že nejvyšším pokladem lidského života je láska.

Čtvrtá sféra

je doménou pýchy, egoizmu a nescírného sebepřeceňování. Typické pro tuto sféru jsou vzdušné zámky a domky z karet, které se okamžitě zhroutí, jakmile je ten, kdo je staví, chce vlastnit. Teprve s příchodem nezištnosti a pokory dochází potrefená duše k poznání své bezohlednosti, pýchy a sobeckosti. Její příští inkarnace probíhá většinou v bídě v nejnižších společenských vrstvách. Inkarnované duše této sféry žijí na zemi jako žebráci, mrzáci, ochrnutí, aby karmicky splatily svoji dřívější necitelnost, aby poznaly tíhu chudoby, životních starostí a uvědomily si hodnotu lásky a pomoci potřebnému.

Pátá sféra

je sférou křivopřísežníků, nevěrných jedinců, zrádců, lhářů, podvodníků ap. V této sféře jsou zastoupeny také duše příslušníků konfesí a náboženských institucí, které falšovaly a zkreslovaly ke svému prospěchu čistotu náboženské nauky. Zde žijí „boží služebníci“, kteří zradili své přísahy a sliby, přednášeli věřícím dogmatické pravdy, na něž sami nevěřili a podle nichž se neřídili. Potajnu holdovali smyslnosti a požitkářství. Tato sféra je též sférou cizoložníků.

Šestá sféra

jsou léčebné ústavy pro duševně choré. Vzduch je zde čistý a proti dřívějším sférám je zde mnoho světla, nádherné lesy, květiny, ptáci, vše, co tvoří krásu přírody. Duševní choroby poškozují nejen tělo,

ale i duši, obal ducha. Duch se může rozvíjet jen tehdy, je-li duše nezatížená, čistá, volná. Pomocí magnetizace, kterou zde provádějí čisté duchovní bytosti zabývající se léčbou duše, dochází k ozdravení nemocných.

Sedmá sféra

je sférou dobra, výchozí bránou pro reinkarnaci. V ní se shromažďují duše všech sfér Třetího atmosférického kruhu, které se připravují na další pozemský život. Jsou uvedeny do stavu letargie, v níž je jejich duchovní tělo přizpůsobováno životním podmínkám na zemi.

Pocity a duchovní prožitky obyvatel této sféry získávají na intenzitě a jejich duch na transparentci. Obšťastnění a s díky přijímají rady a poučení vyšších duchovních průvodců a s pokorou a vděčností se inkarnují v naději, že splní svoje úkoly a po smrti přejdou do Čtvrtého atmosférického kruhu.

Čtvrtý atmosférický kruh

První sféra

je prostorem blažených duší, které se zde učí pokoře a moudrosti. V této sféře dochází k duchovnímu probuzení pro vyšší nauky, k osvojení si hlubokého milosrdenství a lásky k ostatním, ale i k získání léčitelských schopností a poznatků. Četné minerální prameny, řeky, překrásná flora se spoustou léčivých bylin, minerálů a přírodních forem tvoří rámec této sféry. Odtud se inkarnovali na zem proslulí přírodní léčitelé jako Kneipp, Mesner nebo Hahnemann, ale i četní lékaři, známí charismatickým pojetím svého povolání. Dosažením tohoto kruhu odpadá nutnost zákonité inkarnace. Další inkarnace jsou inkarnacemi dobrovolnými.

Druhá sféra

poskytuje zde žijícím duším poznatky léčebného magnetizmu a mediality. Tuto sféru lze nazvat templom celého Čtvrtého atmosférického kruhu. Zde se scházejí duchovní bytosti, aby se zúčastnily učení o visionářské a mediální činnosti a poznaly další duchovní pravdy, které jsou schopny přijmout. Učení o existenci Tvůrce, ale i o životě dalších slunečních světů univerza. Duše, které formou dobrovolné inkarnace pomáhají duchovnímu vývoji lidstva, získávají v této sféře prohloubení mediálního nadání a schopností, aby mohly po svém novém zrození na zemi předávat lidstvu nauky duchovních učitelů jako čistá media.

Třetí sféra

je domovem na zemi vážených mužů a žen, kteří přispěli k poznání božské pravdy a snažili se svými slovy a příkladem prohlubovat morální hodnoty lidstva. Inkarnují-li se znovu dobrovolně na zem, jsou hlasateli míru, potlačují války, hádky a konflikty. Působí na lidské city a probouzejí svými slovy, ale i osobním příkladem, lásku k Bohu, lidem a přírodě. Jsou nositeli charismat v dobách temna.

Čtvrtá sféra

zahrnuje vědecké oblasti. Je sférou vyššího studia a poznávání zákonitostí jsoucna. Celá sféra je nádhernou univerzitou, ze které vyšli známí objevitelé, učenci a vědci, kteří se dobrovolně inkarnovali na zemi, aby přinesli lidstvu pokrok a poznání, nutné pro další duchovní růst.

Pátá sféra

je sférou magnetických a elektrických sil, místo, odkud se na zem inkarnovali Edison, Reichenbach a všichni známí fyzici. Magnetismus je součástí životní síly, Božské síly, která není doposud pozemskými vědci dostatečně poznána a prozkoumána. Omezeně je známo jen její působení, ale síla samotná je jím cizí, protože ji vnímají pouze rozumovým vědomím.

Šestá sféra

je prostorem dobra a míru. Asi to, co si je člověk schopen představit pod pojmem nebe. Z této sféry se dobrovolně inkarnují na zemi duše, které bojují za mír a dobrotu lidských srdcí.

Sedmá sféra

je sférou vůle. Je přípravným prostorem pro přestup duší do Pátého atmosférického kruhu a je rozdělena do třech oblastí: V první oblasti se připravují duchovní bytosti na zmíněný vzestup. Jejich tělo se stává lehčí a průhlednější. Ve druhé oblasti se připravují duchovní bytosti, inkarnující se dobrovolně na zem, které chtějí pomáhat morálnímu, duchovnímu i vědeckému růstu pozemšťanů. Obyvatelé třetí oblasti jsou tak zvaní „spásní andělé“, kteří pomáhají umírajícím a doprovázejí je do astrální sféry, do níž přísluší.

Pátý atmosférický kruh

První sféra

soustřeďuje duchovní bytosti, které ještě ve svém myšlení podléhají částečně rozumovému tlaku. Mnoho bytostí této sféry se zabývá studiem působení síly světla a zvuku. Jsou plamennými bojovníky za pravdu a potírají chybné názory. Snaží se o vynálezy spojovacích prostředků s planetou Zemí. Při pozemské inkarnaci jsou průkopníky vynálezů vzdušné dopravy.

Druhá sféra

je sférou cestovatelů, z níž se inkaroval např. Kolumbus. Milují cestování a získávání poznatků o životě jednotlivých planet a zemí.

Třetí sféra

je domovem astronomů a přírodovědců, jako byli např. Galilei a Newton, ale i ostatních proslulých astronomů a učenců. Inkarnovali se na zemi, aby ji obohatili novými poznatky.

Čtvrtá sféra

je prostorem hudby. V tomto prostoru žijí duše nositelů lásky a umění. Beethoven, Smetana, Dvořák, Mozart, Haydn, Bruckner, Wagner, Suk a další, všichni ti, kteří sledovali vysoce humánní a umělecké cíle a vložili do svých děl čisté tóny, přijímané intuitivně ze své nadzemské sféry. Čtvrtá sféra je též domovem všech bytostí, které se na zemi proslavily charismatickou aktivitou, láskou a pomocí lidem.

Pátá sféra

zahrnuje poety a literáty. Shakespeare, Milton, Březina, Schiller, všichni, kteří sledovali vysoké humánní a umělecké cíle. Každý umělec přejímá intuitivně obrazy, představy a prožitky ze své nadzemské sféry. Je schopen slyšet ve svém nitru hlasy astrálních přátel, kteří mu pomáhají, inspirují ho a vedou. Umělci jsou zřídka se svými díly spokojeni, protože nejsou schopni zachytit plnou krásu zobrazovaných nebo vyjadřovaných astrálních intuicí. Člověk, aniž by si to uvědomoval, touží po míru a kráse svého duchovního domova. Pociťuje často např. v hudbě tóny, zrcadlící harmonii vyšších nadzemských sfér jako rosné perly, které ho osvěžují a vzbuzují v jeho duši pocit tepla a vnitřního naplnění.

Šestá sféra

je také sférou umění a nadání. Michelangelo, Phidas, Canova a jiní, duše, které se zrodily na zemi, aby pomocí vysokého umění vedly

lidstvo k vnitřní kráse a k blízkosti jeho Tvůrce. V této sféře jsou čisté duše, které se velmi zřídka na zemi inkarnují, protože tíha hmotného těla ruší jejich čistotu a krásu.

Sedmá sféra

je místem setkání duší, které docílily určitý stupeň dokonalosti, umožňující jim vzestup do Šestého atmosférického kruhu. Pozemské inkarnace z těchto prostorů jsou velkou obětí, kterou mnoho duší z lásky k Bohu a svým pozemským bratrům ochotně přináší. Tato oběť ve jménu lásky jim otvírá bránu vzestupu do dalšího slunečního kruhu a naprosté oproštění od hmotných aspektů země.

Šestý atmosférický kruh

První sféra

je domovem duší dobra a lásky, které se často vracejí k zemi jako vedoucí duchovní bytosti čistých medií.

Druhá sféra,

sféra lásky, je místem setkání duálů. Každý z nás byl stvořen spolu s tzv. duálem, s bytostí, která je naším doplňujícím já. Duály, nazývané též „nebeské manželské páry“, žily dlouhé věky pospolu, pokud nedošlo k jejich provinění proti zákonům Božím. Toto provinění nemuselo být u obou duálů stejně velké. Jeho následkem bylo zhmotnění fluidálního těla, ztráta původních životních prostorů a rozdělení duálů. Po opětovém dosažení duchovní čistoty dochází ve druhé sféře Šestého atmosférického kruhu k spojení rozdělených duálů. Pokud bylo provinění obou duálů stejně těžké a jejich duchovní vývoj na stejné úrovni, dochází někdy k jejich současné inkarnaci na zemi. Setkání duálových osobností se vyznačuje silnou osobní přitažlivostí, láskou a porozuměním. Pozemská duálová manželství jsou celoživotním manželstvím, naplněným vzájemnou láskou, porozuměním a harmonií.

Třetí sféra

jsou bojovníci Boží. Andělé této sféry jsou pomocníci lidstva, anděly útěchy a pomoci v bolestech a zoufalství, nositelé síly a touhy po vyšší Lásce.

Čtvrtá sféra

je domovem andělů naděje, podpory a posily. Přinášejí lidem vnitřní harmonii, blaženost, radost a pomoc při nemocech.

Pátá sféra

je prostorem andělů milosrdenství, dobroty a lásky.

Šestá sféra

je sférou moudrosti. Být moudrý je vysoký cíl. Moudrost neznamená, že mnoho vím a znám, ale že dovedu tyto dary využít pro pomoc sobě a všem, kteří moji pomoc potřebují. Moudrost je jedním ze základních duchovních atributů člověka: láska, moudrost a svobodná vůle.

Sedmá sféra

shromažďuje všechny duše Šestého atmosférického kruhu, které touží po vzestupu do dalšího vývojového prostoru. Každá inkarnace duší této sféry je misionářským činem, vycházejícím z lásky k Bohu a k pozemským bratrům na cestě k Poznání.

Sedmý atmosférický kruh

První sféra

je přípravou na společnou cestu duálů, kteří si uvědomují svou minulost a stoupají společně do Šestého slunečního kruhu, aby v dlouhém, věky trvajícím vývojovém sledu, prošly všemi dalšími šesti slunečními prostory až ke spojení se svým Stvořitelem.

Druhá sféra

je prostorem, ve kterém dochází ke sjednocení duchovních rodin. Každý z nás byl stvořen v duchovní rodině, kterou jsme svým proviněním ztratili a která toužebně čeká na náš návrat. S rodiči, sourozenci, dětmi a ostatními pozemskými příbuznými nás v této sféře nic neváže, protože jsme již vyrovnali naše společná karmická zatížení.

Třetí sféra

Připravuje zde žijící duše na vzestup do Šestého slunečního kruhu. Je sférou vysokých poznání a učení.

Čtvrtá sféra

je sférou bytostí, které na zemi nazýváme svaté. V této sféře čistých duchovních bytostí je připravováno misionářské působení na zemi. Misionářská činnost neznamená získávat lidstvo pro určitou konfesi. Tyto instituce nejsou dílem Boha, ale člověka. Misionář ve smyslu duchovním je šířitelem lásky a nezkreslené čisté pravdy Boží, pomocník lidstva na cestě k Bohu. Jeho působením nejsou

jen slova, ale i osobní příklad. „Jestliže ode mne něco chceš, ukaž, jak to sám děláš!“

Pátá sféra

je sférou andělů strážných, našich duchovních průvodců. Každý člověk na zemi má od zrození až do smrti duchovního průvodce, který ho chrání, varuje, posiluje a vede k poznání cesty domů, k jeho Stvořiteli.

Šestá sféra

je prostorem pro zemřelé dětské duše, které ještě nedosáhly věku sedmi let. Zde žijí a vyvíjejí se i duše děti usmrčených umělými potraty nebo dětí předčasně narozených.

Sedmá sféra

Sedmého atmosférického kruhu je přechodem do Šestého slunečního kruhu, závěr všeho, co souvisí s planetou Země.

Popis atmosférického duchovního prostoru kolem naší země vysvětluje otázku: „Kam přijdu po smrti a co tam budu dělat?“ Každý má možnost přemýšlet, která sféra asi odpovídá jeho mravní hodnotě. Zvyklosti, čistota myšlenek, slov a činů, pokora, víra v Boha, vztah a láska k bližnímu jsou branou do sféry, odpovídající jejich hodnotě. Posmrtná blaženost není zajišťována návštěvou kostelů a mší, nýbrž silou lásky, porozumění a pomoci potřebným, zušlechťováním vlastní duše, láskou a důvěrou v Boha.

Všichni jsme poutníky a hledáme cestu k návratu k Otci.

P o m á h e j m e s i !